

Pastorală Crăciun 2003

Parohia noastră – leagăn Pruncului Iisus de priveghere în rugăciune și iubire

Prea Cucernice Părinte,
Iubiți credincioși,
Frați întru Hristos,

Am petrecut postul Crăciunului și l-am încheiat cu ziua de ajun, în care ne abținem de la orice fel de mâncare și băutură până se înserează, iar unii dintre noi până la ivirea primei stele pe cer. În tradiția noastră aceasta ne amintește de steaua care a călăuzit pe craii de la răsărit spre ieslea din Betleem, cu care și noi duhovnicește am pornit în căutarea Pruncului nou-născut, prin post și rugăciune, de-a lungul a patruzeci de zile. Postul Crăciunului de fapt se mai numește Advent, adică așteptare, o așteptare pregătitoare pentru un eveniment. Și ce eveniment poate fi mai mare sub soare pentru noi decât așteptarea Întrupării Fiului lui Dumnezeu, promis încă primilor noștri părinți? Dar în același timp este și conștiința așteptării celei de a doua veniri a Fiului lui Dumnezeu, cea de la sfârșitul veacurilor. Este și pregătire a întâlnirii noastre definitive cu Hristos, despre care nu putem ști nici ziua nici ora în care se va întâmpla.

Iubiți frați,

Postim și ne pregătim sufletește și trupește să ne bucurăm an de an de marea milă pe care Dumnezeu a avut-o cu noi, neamul omenesc, trimițându-L pe Unicul Său Fiu în lume ca să trăiască cu noi condiția noastră omenească, cu firea noastră slăbită de neascultarea de Dumnezeu. Care astăzi ne apare din nou în neputința nou-născutului! Cum mă găsește astăzi, cum Îl primesc? Cred în El? Căci vrea sufletul meu iesle Sieși. Ne apare azi, El, Care este Viața Însăși, înfășurat în scutece, semn al acceptării neputinței omenești pentru care vine de fapt să se alăture nouă. Însă cu un scop : ca să ne poată mântui. Ne-a învățat și în ce fel ne putem apropia de mântuire : iubind precum El ne-a iubit. Nu știm nici ziua nici ceasul în care va veni să ne ceară rodul seminței mântuirii noastre pe care a pus-o în fiecare dintre noi prin nașterea Sa pe pământ, în ieslea Betleemului și pe care am primit-o fiecare în botez. Ne-a spus doar : *privegheați* și vă *rugați*(Mt25,10 și Mc13,33) pentru ca acel moment să nu ne găsească nepregătiți.

Cum și pentru ce să **priveghem**? Înainte de toate ca să nu ne pierdem credința. Pentru a nu-L pierde din vedere pe Hristos, pe Mesia, pe Cel ce este Singurul Mântuitor. Fără credința în Fiul lui Dumnezeu Cel Întrupat din Fecioara Maria, nu avem mântuire. Magii nu au avut Scripturi, dar căutau mântuirea și au găsit-o în Pruncul-Împărat din iesle, încât toți se mirau și se nelinișteau, în frunte cu Irod. Grija lui era să nu-și piardă împărăția cea lumească și trecătoare, nevrând să știe că pentru împăratul care se naștea merită să ne pierdem chiar și viața aceasta, pentru a primi o altă împărăție, care nu este din lumea aceasta și pe care Hristos a venit să ne-o dăruiască. Să priveghem ca *sămânța credinței* în Hristos pe care am primit-o la botez să

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

1, bd du Général Leclerc 91470 Limours – Franța
tel: (33) 1 64 91 59 24 ; fax: (33) 1 64 91 26 83; e-mail: mitropolia@wanadoo.fr

nu fie înăbușită de grija pentru cele trecătoare și amăgitoare din viața aceasta. *Credința* este floarea cea mai de preț a sufletului nostru, dar dacă nu vom priveghea ca roua harului să ajungă neîncetat prin rugăciune la rădăcina ei, grădina sufletului va cădea în paragină, chiar dacă am avea încă o mie de flori de tot atâtea culori – adică calitățile sufletului nostru. Când cea a credinței se usucă, toate celelalte vor înflori în zadar, căci o fac spre moarte. Dimpotrivă, când cea a credinței este în floare, toate celelalte caută slava lui Dumnezeu din care se adapă adevărata frumusețe a tuturor celor din această lume și care este spre viață, nu spre moarte.

Iubiți credincioși,

Oare lumea și societatea aceasta în care trăim nu a fost până nu de mult plină de atenție față de Pruncul Iisus care se naște? Nu era om care să nu știe că azi Hristos se naște. Dar grijile au năpădit-o și de abia mai răzbate numele lui Hristos printre aceste griji. De aceea să priveghem ca din sufletul și de pe buzele noastre să nu plece Hristos, să nu ne rușinăm de El și de numele Lui înaintea lumii, a mentalităților schimbătoare. Să priveghem mai ales în *mărturia propriei noastre vieți*, căci dacă Hristos este doar pe buzele noastre și nu în inimă și în faptă, ce folos? Însă dacă nu-L avem încă în inimă, ci doar pe buze și în minte, rugăciunea va face să se sălășluiască și în inimă, ca într-o iesle răcoroasă mai întâi, dar pe care lumina Sa o va încălzi și bucuria ne va umple viața. Să priveghem și să ne rugăm neîncetat pentru aceasta. Cum găsește Hristos calea către ieslea inimii noastre? Pentru El nu va fi o stea care să-L călăuzească, ci steaua este căutarea însăși, setea însăși de Hristos a sufletului nostru, după care El se călăuzește înspre el. Atunci când ne *recunoaștem păcatele*, când Îi cerem lui Dumnezeu *iertare și ajutor*, sufletul se luminează de dragoste pentru Hristos și din peșteră răcoroasă devine leagăn plin de căldură și bucurie și îndrăznim să ne apropiem de El și să-L rugăm, spune Sf Ioan Evanghelistul : „*dacă inima noastră nu ne osândește, avem îndrăznire către Dumnezeu.*” (1In3,21) Să ne rugăm și noi în neputința noastră : „Dezleagă-mă de nemăsuratele răutăți cu neîntrecuta-ți bunătate, Doamne, Cel ce ca un bun Te-ai născut în peștera din Betleem, din Fecioara.” (Minei) Doar iertarea pe care o primim de la Dumnezeu ne dă bucurie și putere de a ierta cu adevărat la rândul nostru.

Lumea, ca și odinioară, caută împărăția aici pe pământ. Însă noi știm că nu călătorind și căutând la marginile pământului vom afla împărăția cerurilor, nici agonisind bogățiile acestei lumi vom deveni puternici, căci venind Domnul a spus : „*Împărăția cerurilor este înlăuntrul vostru*” (Lc17,21), ieslea în care vrea să se nască Hristos acum este inima noastră, casa plăcută lui Dumnezeu este sufletul nostru. Să priveghem să nu-L alungăm pe Hristos care vine, împreună cu Maica Sa căutându-și sălaş unde să se nască, să ne caute.

Iubiți frați și iubite surori,

Ce putem da noi creștinii lumii în care trăim? **Rugăciune și iubire!** *Parohiile noastre sunt școli de rugăciune și de iubire* din care se hrănește comuniunea noastră cu Dumnezeu Cel în Treime și cu semenii noștri în Biserica lui Hristos. Prin familie, prin copiii noștri, prin viața noastră de zi cu zi, această învățătură este împărtășită lumii. Biserica pentru noi este împreună-locuire a lui Dumnezeu cu noi oamenii pe pământ, acolo unde venim să ne hrănim și să creștem din iubirea lui Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Care printre noi S-a născut ca pe noi să ne crească spre lucrurile cele cerești gătite nouă „în casa Tatălui” (In14,2). Împreună-locuirea omului cu Dumnezeu pe pământ în Biserică, este doar icoana acestei împreună-locuiri pregătită nouă în ceruri de către Tatăl.

Mitropolia Ortodoxă Română a Europei Occidentale și Meridionale

1, bd du Général Leclerc 91470 Limours – Franța
tel: (33) 1 64 91 59 24 ; fax: (33) 1 64 91 26 83; e-mail: mitropolia@wanadoo.fr

De ce spun că parohia este școală de rugăciune? Pentru că aici împreună cu preotul învățăm să ne rugăm în „Duh și în Adevăr” (In4,24), învățăm să Îl cunoaștem pe Dumnezeu Cel Unul și Adevărat în Treime și pe Fiul Cel ce S-a întrupat și să mărturisim în Duhul Sfânt adevărul întreg despre El. Aici învățăm că rugăciunea cere *faptă* și că fapta cea mai de preț este *iubirea*. Aici ni se descoperă cum ne-a iubit pe noi Dumnezeu. Dar învățăm și că, punând dragostea noastră în Dumnezeu, ancorându-o în dragostea Lui față de noi și mai apoi dăruindu-o celor din jur, fraților noștri, ne mântuim. De aceste daruri să ne îngrijim în zilele de bucurie pe care le trăim acum, de Sfintele Sărbători.

La acestea ne cheamă astăzi Hristos Cel care se naște : parohii, comunități ce suntem, credincioși, să devenim pentru El, Pruncul din Betleem – fără căpătâi, născut în ieslea celor necuvântătoare -, *leagăn de priveghere în rugăciune și iubire* îndreptate către El și către lumea pentru care a venit în trup și care Îl poate cunoaște și din mărturia credinței noastre.

Vă urez tuturor Sărbători cu bucurie, să lăsați orice supărare și să iertați cu inima largă unii altora nedreptățile. Să vă puneți nădejdea în Hristos, căci El este Cel ce toate le poate prin darul Tatălui, Care împlinește toate cererile cele bune făcute în numele Fiului Său, Cel ce astăzi din iubire vine să trăiască printre noi, ca Unul ce S-a făcut Fratele nostru după trup și asemănare omenească, ca pe noi să ne ridice la asemănarea cu El după har.

Vă doresc un An Nou cu multe împliniri și toate cele de trebuință vieții.

Al dumneavoastră, de tot binele doritor și rugător către Dumnezeu,

+ Mitropolitul Iosif
al Mitropoliei Ortodoxe Române
a Europei Occidentale și Meridionale

Paris
La Nașterea Domnului, anul 2003